

Hodinář - 1. část

Když jsem se ráno probudil, rozhlédl jsem se po šedém pokoji s neomítnutými cihlami, kde vysely různorodé grafické listy z devatenáctého století v černých rámech. Zaklapl jsem černý budík se zlatýma ručičkama na ciferníku, které vydávaly velice tiché a příjemné cinkání. Bylo šest hodin a kousek. Neviděl jsem přesně na ciferník, vše mi bylo rozmazané, protřel jsem si oči a vzal si oblečení do obývacího pokoje, abych nevzbudil drahou polovičku.

V obývacím pokoji nebyla zima ani teplo, na holé tělo jste pocítili chlad, ale pod opotřebovaným pláštěm bylo příjemně.

Asi každý zná ten pocit, jak si ráno uvaří šálek čaje (ne takového z obchodu, který nevoní, nechutná a připomíná spíš obarvenou teplou vodu) a kouká na město, které ještě spí. Život je takový najednou dlouhý a máme pocit, že vše, co se nám postaví do cesty, zvládneme překročit.

Ale on nechtěl meškat, dopil trochu kvapněji čaj a šel dělat věci, co dělá každé ráno, než to vypukne. Našel rychle v kůlně starou ale dobrou kvalitní konev. Zašel ke studni. Starý prorezavělý rumpál vydával nepříjemný zvuk, ale pro něj to byla árie z kouzelné flétny od.....vlastně už nevěděl, nemohl. Slyšel ji jednou, když byl ještě dítě a desky nebyly zakázané, v době, kdy jeho otec sedával v hlubokém křesle s něčím nechutně páchnoucím a chutnajícím. Něco, co mělo barvu dřeva dubu, tmavého a uklidňujícího.

Rychle tuto myšlenku zahodil za hlavu, nechtěl na to vzpomínat – už to bylo dávno, kdy otec zmizel.

V tu chvíli mu zvuk rumpálu připadal jako nejhorší věc, co kdy slyšel. Tyto myšlenky odešly, když zalíval třetí rostlinu na své zahrádce, kde svítilo velice omezeně světlo. Nebylo zde ani z ulice vidět, nikdo ji totiž neviděl, byl to takový malý ráj na zemi, místo, kde bylo ještě možné být sám sebou. Musel uznat, že by se dalo najít lepší místo, ale zde ho nikdo neviděl, nebyl pozorován a nešlo nic vidět, kromě modré oblohy.

Zahrada tu nebyla nikdy navržená. V prvotních plánech tu byl malý dvoreček, kde by se dalo sušit prádlo a do ostatních pokojů šlo trochu víc světla. Dvorek se svými zdmi s barvou žluté, co potkáváme normálně v horších částech vybydleného našeho města, tak takovouhle barvu měl přesně jeho kousek ráje. Omítka se drolila, místy šlo vidět cihly.

A najednou to přišlo.....

Sir Artur Williem Conan Doyle